

El Diacrític | Actualitzat el 10/07/2018 a les 13:02

Refugiats de terra endins

*«L'Augustine, que vam enterrar el dia 7 de juliol, era un refugiat de terra endins»
| «L'Augustine havia estat acomiadat per no voler signar per una altra falsa cooperativa en contra dels seus interessos. Sense atur i sense recursos. Bandejat, arrossegat a la misèria perquè a les càrnies la dignitat no compta» |
«Aquests dies, l'acord a Esfosa ens ha fet adonar que la lluita no és en va. Que també hi ha victòries»*

Augustine, a l'esquerra de la imatge, amb dues persones més també treballadores de Le Porc Gourmet, el dia de la protesta davant del Consell Comarcal d'Osona

El mar no para d'empassar-se morts, aquest estiu. Tan sovint, que la notícia sembla repetida, i costa de creure que sigui el mateix mar de les banderes verdes i els para-sols a la platja...

Mar de mort? No, el mar només respira i ens regala cada nou dia. Som nosaltres els qui l'hem condemnat a ser una tomba oberta.

L'Augustine, que vam enterrar el dia 7 de juliol, era un refugiat de terra endins. No sé com va arribar. No el coneixia gaire, però va ser un dels qui ens vam manifestar davant del Consell Comarcal d'Osona fa poc, quan les negociacions sobre el futur dels treballadors a Le Porc Gourmet i a les altres càrnies es feia d'esquena als treballadors, justament. Dintre, Josep Ginesta (secretari general de Treball) i alcaldes d'Osona. Treballadores i treballadors a fora, amb els cartells de la lluita tan llarga. Sota un sol inclement.

L'Augustine havia estat acomiadat per no voler signar per una altra falsa cooperativa en contra dels seus interessos. Sense atur i sense recursos. Bandejat, arrossegat a la misèria perquè a les càrnies la dignitat no compta. O sí. Compta perquè et rebutgin.

A fora, teníem converses banals per disfressar l'angoixa, compartíem a estones l'únic banc a l'ombra. Recordo que, aquell dia, un dels homes indis em va explicar, amb un gest molt gràfic, que ja no podia aixecar el braç i que tenia hora al metge. Però aquesta mena de lesions són permanents, diuen. És el preu que paguen per massa anys d'esforç excessiu.

Aquests dies, l'acord a Esfosa ens ha fet adonar que la lluita no és en va. Que també hi ha victòries. El concert de Txarango, Resiliència, Tremendu i PD Ratlles ens va fer tremolar l'ànima i ens va deixar clar que som moltes, que som molts. Aquesta lluita és irreversible. I no és exclusiva de Le Porc Gourmet. És la punta de llança d'un combat contra la precarietat que fan, en nom nostre, els qui hi tenen més a perdre, aquells i aquelles més fràgils. A les càrnies i netejant els hotels, collint fruita a Lleida i dormint al ras, venent al carrer sempre perseguits. Els ho haurem d'agrair sempre!

Però l'Augustine ja no veurà la victòria. Si hagués estat independentista, diríem que ha mort en combat. Però la seva bandera era la de la dignitat i la supervivència. Que no és poc.

Ha mort lluitant, això és clar.

El millor homenatge, la victòria, company.

No defallirem. No t'oblidarem.

Roser Iborra és membre de Càrnies en lluita